

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobkyně: **BLESK Servis s. r. o.**, IČO 27607429
sídlem Ocelářská 1272/21, 190 00 Praha 9
zastoupena advokátem Mgr. Vladislavem Jirkou, Ph.D.
sídlem Václavské náměstí 807/64, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Úřad práce ČR – Krajská pobočka pro hlavní město Prahu**
sídlem Domažlická 1139/11, 130 00 Praha 3

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

takto:

- I. Žalovanému se ukládá povinnost vydat rozhodnutí o žádosti žalobkyně o poskytnutí příspěvku na zaměstnávání osob se zdravotním postižením podané dne 30. 1. 2019, a to do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 14 342 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího právního zástupce Mgr. Vladislava Jirky, Ph.D., advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat do pěti dnů od právní moci rozsudku rozhodnutí o žádosti, kterou žalobkyně požádala o příspěvek na podporu zaměstnání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce za 4. čtvrtletí roku 2018.
2. Ze správního spisu k dané věci vyplynulo, že žalobkyně podala dne 30. 1. 2019 žádost o poskytnutí příspěvku na zaměstnávání osob se zdravotním postižením (dále též „příspěvek“) podle § 78a zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Přípisem ze dne 25. 1. 2019, č. j. UPCR-AA-2018/14366-20200202, žalovaný oznámil na Obvodní státní zastupitelství pro Prahu 3 své podezření ze spáchání trestné činnosti, které se měla žalobkyně dopustit v souvislosti s čerpáním výše uvedeného příspěvku. Vzhledem k tomu, že žalobkyně začala být prověřována orgány činnými v trestním řízení pro spáchání trestného činu dotačního podvodu dle § 212 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), vydal žalovaný dne 15. 3. 2019 usnesení č. j. UPCR-AA-2019/84280 (dále jen „usnesení ze dne 15. 3. 2019“), kterým řízení přerušil do doby rozhodnutí o předběžné otázce.
3. Proti tomuto usnesení podala žalobkyně odvolání, na jehož základě Ministerstvo práce a sociálních věcí rozhodnutím ze dne 5. 6. 2019, č. j. MPSV-2019/79829-421/2, zrušilo usnesení o přerušení řízení a věc vrátilo žalovanému k novému projednání. V odůvodnění ministerstvo uvedlo, že usnesení ze dne 15. 3. 2019 neobsahuje veškeré náležitosti požadované § 68 odst. 2 ve spojení s § 64 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť v jeho výroku není dostatečně specifikován důvod přerušení řízení a odůvodnění je zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti. Žalovaného zavázalo, aby posoudil veškeré skutečnosti a na jejich podkladě řízení znovu přerušil, či vydal meritorní rozhodnutí.
4. Vzhledem k tomu, že žalovaný po vrácení věci nerozhodl ve lhůtě stanovené v § 71 odst. 3 správního řádu, Ministerstvo práce a sociálních věcí k návrhu žalobkyně vydalo dne 6. 6. 2019 opatření proti nečinnosti, kterým žalovanému uložilo, aby vydal rozhodnutí ve věci ve lhůtě 15 dnů o doručení tohoto přípisu, neshledá-li důvody pro přerušení správního řízení.
5. Dne 20. 6. 2019 žalovaný vydal usnesení č. j. UPCR-AA-2019/180705, kterým správní řízení znovu přerušil (dále také jen „usnesení ze dne 20. 6. 2019“). V odůvodnění mimo jiné uvedl, že řízení přerušuje z důvodu zjištění skutkového stavu věci bez důvodných pochybností. Při posuzování podmínek uvedených v § 78a zákona o zaměstnanosti nelze odhlédnout od dalších zákonů, které souvisí s poskytnutím příspěvku. Jedná se zejména o zákon č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o majetku ČR“), podle něhož má žalovaný povinnost postupovat při vynakládání finančních prostředků ze státního rozpočtu hospodárně, účelně a efektivně. Vzhledem k tomu, že žalovaný není v souladu s § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu oprávněn učinit si úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin a kdo za něj odpovídá, bylo jeho povinností přerušit správní řízení do doby, než orgány činné v trestním řízení sdělí své závěry stran podaného oznámení.
6. Proti usnesení o přerušení řízení podala žalobkyně dne 8. 7. 2019 nové odvolání, na jehož základě Ministerstvo práce a sociálních věcí rozhodnutím ze dne 8. 10. 2019, č. j. MPSV-2019/161225-421/1, usnesení o přerušení řízení v části změnilo (co do upřesnění jeho

výroku) a ve zbytku odvolání zamítlo. V odůvodnění zdůraznilo, že v řízení o poskytnutí příspěvku je dána podmínka trestní bezúhonnosti, neboť její nesplnění je důvodem pro vypovězení dohody o uznání zaměstnavatele, na jejímž podkladě je příspěvek poskytován. Vzhledem k tomu, že panují důvodné pochybnosti o trestní bezúhonnosti žalobkyně, žalovaný nepochybil, když správní řízení přerušil.

7. Žalobkyně v žalobě namítá, že usnesení o přerušení řízení je nezákonné a řízení o žádosti nebylo přerušeno důvodně. Výrok usnesení je nejednoznačný a neurčitý, neboť řízení o předběžné otázce v něm není jakkoliv specifikováno a není zřejmé, k jakému okamžiku mají účinky přerušení pominout.
8. Dle žalobkyně skutečnost, že žalovaný má mít podezření nebo že podal trestní oznámení, které dosud nebylo odloženo, nezakládá důvod k přerušení řízení, a to již z důvodu, že trestní bezúhonnost žadatele není v řízení o poskytnutí příspěvku formulována jako podmínka pro poskytnutí příspěvku. Žalobkyně uvádí, že se k této otázce vyjádřil již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 12. 2017, č. j. 7 Ads 343/2017-35 nebo Krajský soud v Českých Budějovicích v rozsudku ze dne 9. 10. 2017, č. j. 51 Ad 1/2017-50. Tyto judikатурní závěry však byly učiněny ještě za předchozí právní úpravy, která byla přísnější, neboť překážkou pro uzavření dohody bylo zahájení trestního stíhání. Po novele provedené zákonem č. 93/2017 Sb. je takovou překážkou až pravomocné odsouzení.
9. Žalobkyně považuje za nestandardní, že žalovaný namísto zahájení kontroly podal trestní oznámení a nyní preventivně vyčkává, jak s ním policejní orgán naloží. Žalovaný takovým postupem přenáší své vlastní úkoly na orgány činné v trestním řízení a kriminalizuje subjekty kontroly, které nemají možnost vyjádřit se ke kontrolním závěrům. Tento postup je popřením zásady, že prostředky trestního práva jsou až tzv. *ultima ratio*, a je nutno považovat jej za zcela nepřiměřený. I s ohledem na obsah „předkontrolních“ zjištění je žalobkyně toho názoru, že tyto nesrovnalosti bylo možné vysvětlit a vypořádat v řízení o námitkách.
10. Žalobkyně nepovažuje zodpovězení otázky, zda a jaké jednání je trestným činem za zákonem předpokládaný podklad pro správní rozhodnutí v této věci. Zákon o zaměstnanosti se samotným podáním trestního oznámení nespojuje žádné negativní důsledky ve věci rozhodnutí o žádosti o poskytnutí příspěvku. Zahájení prověřování trestního oznámení, jako důvod pro přerušení řízení nezná ani správní řád, ani zákon o nezaměstnanosti (nejde o žádná zákonná hlediska pro posuzování žádosti podle § 80a odst. 8 zákona o zaměstnanosti). Napadené usnesení je tak i věcně nesprávné.
11. Žalobkyně uvádí, že splňuje všechny podmínky uvedené v ust. § 78a odst. 8 písm. a) zákona o zaměstnanosti, tedy podmínky pro rozhodnutí o vyplacení příspěvku zaměstnavateli. Jsou tak splněny meritorní podmínky pro rozhodnutí o žádosti žalobkyně a z toho důvodu není přípustný postup dle § 64 odst. 1 správního řádu, tedy přerušení řízení. Argumentace žalovaného zahájením prověřování trestního oznámení, jako důvodem pro přerušení řízení, nemá oporu ve správním řádu, ani v zákoně o zaměstnanosti. Zákon o zaměstnanosti nadto počítá s tím, že po dobu případného prověřování či dalších stádií trestného řízení bude zaměstnavateli příspěvek poskytován, bude-li splňovat další podmínky stanovené zákonem. Až po zjištění, že zaměstnavatel přestal splňovat některou z podmínek pro uzavření dohody, úřad práce rozhodne o povinnosti vrátit příspěvek za podmínek zákona o zaměstnanosti, konkrétně § 78a odst. 10.

12. Žalobkyně nesouhlasí ani s argumentací žalovaného, který přerušení řízení odůvodnil s ohledem na fiskální zájmy státu. Žalovaný se totiž nemůže nezákonnými průtahy v řízení snažit zlepšit své postavení ke škodě žalobkyně. O účelovosti postupu žalovaného svědčí rovněž to, že v případě částečné nedůvodnosti žádosti žalobkyně bylo možné vydat meritorní rozhodnutí, kterým by byl příspěvek přiznán pouze z části. Nezákonnou nečinností žalobkyni vzniká významná škoda a současně je ohrožena její schopnost krýt zvýšené náklady spojené se zaměstnáváním zdravotně postižených osob. Přitom se nejedná o zisk, ale o úhradu již vynaložených nákladů. Situace je o to vážnější, že ke dni podání žaloby žalovaný nezákonně nerozhodl ani o příspěvku za 1. čtvrtletí 2019 (ve výši přesahující 24 mil Kč). V součtu pak žalovaný zadržuje žalobkyni příspěvky v částce převyšující 68 mil Kč.
13. V závěru žalobkyně navrhuje, aby soud uložil žalovanému povinnost rozhodnout o žádosti žalobce o příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce za 4. čtvrtletí roku 2018 podané dne 30. 1. 2019 pod č. j. UPCR-AA-2019/34615, a to do pěti dnů od právní moci rozsudku.
14. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě zdůrazňuje, že opatřením proti nečinnosti bylo žalovanému uloženo vydat rozhodnutí ve věci, pokud neshledá důvody pro přerušení řízení. Dále žalovaný uvádí, že při poskytování příspěvku není vázán pouze zákonem o zaměstnanosti. Při nakládání s financemi veřejného rozpočtu musí rovněž postupovat hospodárně, účelně a efektivně podle zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně souvisejících zákonů ve znění pozdějších předpisů. Dle žalovaného je ve veřejném zájmu přerušit řízení vyplývá-li z úřední činnosti, že poskytnuté finanční prostředky v řádech milionů jsou v případě společností s ručením omezeným obtížně vymahatelné s časovým odstupem, ve kterém lze očekávat skončení řízení o předběžné otázce.
15. Žalovaný dále nesouhlasí s tvrzením, že se při vydání druhého usnesení o přerušení řízení dopustil týchž chyb jako v předešlém usnesení. Řízení bylo přerušeno v souladu se zákonem, neboť v daném případě vyvstala důvodná pochybnost, že se žalobkyně v souvislosti s uplatňováním nároku na příspěvek dopustila trestného činu. V takovém případě bylo povinností žalovaného dát podnět k zahájení trestního řízení a v případě jeho zahájení vyčkat na závěry orgánů činných v trestním řízení. Vzhledem k tomu, že se jedná o řízení o předběžné otázce, správní řád neumožňuje žalovanému postupovat jinak než řízení přerušit. Na uvedeném nic nemohou změnit námitky, že žalobkyni vzniká ekonomická škoda, neboť dle správního řádu tyto okolnosti nejsou relevantní pro úvahu o přerušení správního řízení.
16. Žalovaný s ohledem na výše uvedené navrhuje, aby soud žalobu zamítl.
17. Žalobkyně v replice ze dne 21. 8. 2019 setrvala na svých žalobních tvrzeních, v nichž podrobně vysvětluje, proč v posuzované věci zmiňované, ale konkrétně nespecifikované prověřování, k němuž dal žalovaný podnět, nelze ve vztahu k řízení o žádosti žalobkyně považovat za řízení, v němž je řešena předběžná otázka ve smyslu § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu. Dále opětovně uvádí, že se o údajných pochybách žalovaného o správnosti žádosti dozvěděl až z trestního oznámení a následně z usnesení o přerušení řízení a zásadně s nimi nesouhlasí. Nadto byl ochoten tyto nejasnosti odstranit v samotném řízení o žádosti. Žalobkyně tak nabývá dojmu, že přerušením řízení žalovaný zjevně účelově oddaluje vydání meritorního rozhodnutí.

18. U ústního jednání, které se konalo dne 21. 1. 2020, obě strany setrvaly na svých stanoviscích. Soud seznámil účastníky se sdělením Obvodního státního zastupitelství ze dne 12. 11. 2019, z něhož vyplývá, že trestní řízení vedené pod sp. zn. 1 ZN 1013/2019 je stále ve fázi prověřování podezření ze spáchání trestného činu dotačního podvodu podle § 212 trestního zákoníku, přičemž doposud nedošlo k zahájení vyšetřování, potažmo ke sdělení obvinění konkrétních osob.
19. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadený postup žalovaného a vycházel přitom ze skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 81 odst. 1 s. ř. s.).
20. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
21. Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. *ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.*
22. Soud nejprve konstatuje, že žalobou na ochranu proti nečinnosti se žalobce může domáhat, aby soud v případě nezákonných průtahů v řízení uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé. Zároveň v souladu s ustálenou rozhodovací praxí platí, že je soud k žalobní námitce oprávněn rovněž přezkoumat důvodnost přerušení řízení, neboť jak již bylo uvedeno rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu „*není možné připustit, aby správní orgány mohly svoji případnou nečinnost eliminovat zneužitím institutu přerušení správního řízení a zablokovat tak zásah soudu, neboť je představitelné, že i to může být nezákonnou nečinností*“ (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 7 Ans 10/2012-46).
23. Dle § 79 odst. 1 s. ř. s. je podmínkou přípustnosti žaloby na ochranu proti nečinnosti bezvýsledné vyčerpání prostředků ochrany, které příslušný zákon poskytuje v rámci správního řízení. Na této podmínce je třeba trvat i v případě, že se žalobce domáhá ochrany proti nečinnosti spočívající v nedůvodném přerušení správního řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, č. j. 8 Ans 5/2010-43).
24. V posuzovaném případě podala žalobkyně dne 27. 3. 2019 k Ministerstvu práce a sociálních věcí odvolání proti usnesení o přerušení řízení ze dne 15. 3. 2019 a současně i žádost o opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 3 správního řádu. Ministerstvo spolu s rozhodnutím o odvolání uložilo dne 5. 6. 2019 žalovanému vydat rozhodnutí ve věci ve lhůtě 15 dnů od doručení tohoto přípisu (přípis byl doručen též dne 5. 6. 2019), neshledá-li důvody pro přerušení řízení. Žalovaný následně řízení o žádosti znovu přerušil, takže se žalobkyně navzdory postupu dle § 80 správního řádu ochrany proti nečinnosti žalovaného nedomohla. Žalobkyně podala proto dne 20. 6. 2019 znovu návrh na opatření proti nečinnosti. Je tak splněna podmínka přípustnosti žaloby na ochranu proti nečinnosti ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s.
25. Žaloba je důvodná.
26. Podle § 64 odst. 1 písm. c) bodu 1. správního řádu *může správní orgán řízení usnesením přerušit, probíhá-li řízení o předběžné otázce nebo správní orgán dal k takovému řízení podnět podle § 57 odst. 1 písm. a).*
27. Podle § 57 odst. 1 písm. a) správního řádu *jestliže vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, již nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout a o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto,*

správní orgán může dát podnět k zahájení řízení před příslušným správním orgánem nebo jiným orgánem veřejné moci (...).

28. Podle § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu (...) *správní orgán si však nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, ani o otázkách osobního stavu.*
29. Jádrem sporu v projednávané věci je otázka důvodnosti přerušení řízení usnesením ze dne 20. 6. 2019. S ohledem na výše citovaná ustanovení lze konstatovat, že pokud v řízení vyvstane předběžná otázka, o níž si správní orgán nemůže učinit sám úsudek (mj. zda byl spáchán trestný čin a kdo za něj odpovídá), dá podnět příslušnému orgánu k jejímu vyřešení a správní řízení přeruší. Nejprve je tedy třeba posoudit, zda je otázka trestní bezúhonnosti žadatele předběžnou otázkou v rámci řízení, v němž se rozhoduje o žádosti o přiznání příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením. Jinými slovy, zda je trestní bezúhonnost předpokladem přiznání tohoto příspěvku.
30. Dle § 78a odst. 8 zákona o zaměstnanosti platí, že příslušná *krajská pobočka Úřadu práce vydá rozhodnutí o poskytnutí příspěvku, pokud zaměstnavatel splňuje podmínky pro poskytnutí příspěvku uvedené v odstavcích 1 a 4 téhož ustanovení.*
31. Podle § 78a odst. 1 zákona o zaměstnanosti *zaměstnavatel, se kterým Úřad práce uzavřel dohodu o uznání zaměstnavatele, se poskytuje příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením formou částečné úhrady vynaložených prostředků na mzdy nebo platy a dalších nákladů (...).*
32. Podle § 78a odst. 4 téhož zákona *příspěvek se poskytuje čtvrtletně zpětně na základě písemné žádosti zaměstnavatele, která musí být krajské pobočce Úřadu práce doručena nejpozději do konce kalendářního měsíce následujícího po uplynutí příslušného kalendářního čtvrtletí. Příspěvek se poskytuje za podmínky, že k poslednímu dni příslušného kalendářního čtvrtletí zaměstnavatel nemá v evidenci daní zachyceny daňové nedoplatky vedené příslušným finančním nebo celním úřadem, nemá nedoplatek na pojistném a na penále na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a na pojistném a na penále na veřejné zdravotní pojištění (...).*
33. Výše uvedená ustanovení zákona o zaměstnanosti stanoví celkem tři podmínky pro poskytnutí příspěvku: první z nich je uzavření dohody o uznání zaměstnavatele za zaměstnavatele na chráněném trhu práce, která musí být v rozhodném období platná a účinná, druhá podmínka spočívá v doručení žádosti o příspěvek úřadu práce nejpozději do konce kalendářního měsíce následujícího po uplynutí příslušného čtvrtletí a konečně třetí podmínkou je tzv. bezdlužnost zaměstnavatele. V případě splnění jmenovaných podmínek vzniká na příspěvek právní nárok (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 9 Ads 83/2014-46), v opačném případě příslušná pobočka Úřadu práce příspěvek na zaměstnávání nepřizná.
34. Soud přisvědčuje žalobkyni, že trestní bezúhonnost není výslovně stanovena mezi podmínkami podle § 78a zákona o zaměstnanosti. Lze se ztotožnit i s názorem Ministerstva práce a sociálních věcí v rozhodnutí ze dne 8. 10. 2019, č. j. MPSV-2019-161225-421/1, v němž uvedlo: „V případě, že se pak jedná o zaměstnavatele, u kterého panuje pochybnost o tom, zda danou podmínku pro poskytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání osob na chráněném trhu práce ve smyslu ust. § 78a odst. 1 zákona o zaměstnanosti splňuje, když dohodu o uznání zaměstnavatele nelze uzavřít v případě, že ke dni podání žádosti o uzavření

dohody o uznání zaměstnavatele byl pravomocně odsouzen pro trestný čin podvodu podle jiného právního předpisu v souvislosti s poskytováním příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením podle tohoto zákona, a zároveň je dána povinnost úřadu práce dohodu o uznání zaměstnavatele vypovědět, jestliže zaměstnavatel přestane splňovat některou z podmínek pro uzavření dohody o uznání zaměstnavatele uvedenou v odstavci 2 písm. b) nebo c) nebo v odstavci 2 písm. b) bodě 3.“ Již se však nelze ztotožnit s tvrzením, že „podmínka „trestní bezúhonnosti“ je v řízení o poskytnutí příspěvku dána“ a „jsou-li o této skutečnosti dány pochybnosti, nelze ve věci meritorně rozhodnout.“

35. Městský soud v Praze na tomto místě připomíná, že se nejedná o rozhodování o schválení dohody se zaměstnavatelem, ale o rozhodování žádosti o poskytnutí příspěvku. V případě dohody se zaměstnavatelem je zajisté na místě posuzovat trestní bezúhonnost zaměstnavatele v souvislosti s poskytováním příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením a zákon o zaměstnanosti s tímto výslovně počítá jak při uzavírání dohody (ust. § 78 odst. 2 písm. b), tak při jejím vypovídání (ust. § 78 odst. 8 písm. a). Totéž se však nevztahuje na posuzování žádosti o poskytnutí příspěvku. Ze zákona o zaměstnanosti vyplývá povinnost zaměstnavatele kumulativně splnit 3 podmínky: a) zaměstnavatel má s Úřadem práce uzavřenou dohodu o uznání zaměstnavatele; b) podání žádosti o přiznání příspěvku; c) „bezdlužnost“ zaměstnavatele. Jiné podmínky pro poskytnutí příspěvku zaměstnavatel splňovat nemusí (ke splnění podmínek též srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 9 Ads 83/2014-46, bod 42).
36. Soud se neztotožnil s názorem žalovaného, že výsledek probíhajícího trestního řízení by mohl přímo ovlivnit poskytnutí příspěvku zaměstnavateli. Lze sice souhlasit s žalovaným, že v důsledku odsouzení pro trestný čin dotačního podvodu v souvislosti s poskytováním příspěvku by došlo k vypovězení dohody se zaměstnavatelem, avšak tato skutečnost na posouzení práva na vyplacení příspěvku nemá žádný přímý vliv.
37. Zde soud odkazuje na ustanovení § 78a odst. 10 zákona o zaměstnanosti, podle něž *poskytnutý příspěvek nebo jeho poměrnou část je zaměstnavatel povinen vrátit, jestliže mu byl na základě nesprávných údajů vyplacen neprávem nebo v nesprávné výši; obdobně je zaměstnavatel povinen vrátit příspěvek nebo jeho poměrnou část v případě, že mu byl poskytnut v období 12 měsíců přede dnem nabytí právní moci rozhodnutí o uložení pokuty za umožnění výkonu nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 3 nebo v případě, že bylo Úřadem práce zjištěno, že zaměstnavatel přestal splňovat některou z podmínek stanovených pro uzavření dohody o uznání zaměstnavatele podle tohoto zákona. O povinnosti vrátit poskytnutý příspěvek nebo jeho poměrnou část vydá krajská pobočka Úřadu práce rozhodnutí.*
38. Z tohoto ustanovení jednoznačně plyne, že pokud zaměstnavatel přestane splňovat některou z podmínek stanovených pro uzavření dohody o uznání zaměstnavatele, je povinen příspěvek nebo jeho poměrnou část vrátit. Povinnost zaměstnavatele vrátit příspěvek v případě následného nesplnění některé z podmínek však nelze ztotožňovat s právem Úřadu práce tento příspěvek neposkytnout. Takový postup zákon o zaměstnanosti neumožňuje. Z názoru žalovaného lze rovněž dovozovat, že splnění podmínky existence dohody se zaměstnavatelem podmiňuje jejím nezpochybněním v trestním řízení. Takovou podmínku ale zákon ve vztahu k řízení o poskytnutí příspěvku neupravuje.

39. Nelze též pominout, že ze zákona o zaměstnanosti i z judikatury správních soudů vyplývá, že při splnění podmínek vzniká zaměstnavateli na příspěvek nárok. Lze například odkázat na již výše zmíněné usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Ads 83/2014-46, v němž rozšířený senát uvedl: „Jde o příspěvek, který není úřadem práce poskytován na základě dohody, ale zaměstnavateli na něj při splnění zákonných podmínek vzniká nárok. Tomu odpovídá text § 78, („zaměstnavateli ... se poskytuje příspěvek“, „příspěvek náleží zaměstnavateli měsíčně ve výši“, „úřad práce vydá rozhodnutí o poskytnutí příspěvku, pokud zaměstnavatel splňuje ...“)“ Je tedy nezbytné určit, zda trestní bezúhonnost může mít vliv na nesplnění některé z podmínek pro poskytnutí příspěvku.
40. Nejvyšší správní soud se trestní bezúhonností ve vztahu k podané žádosti situací v obdobné věci zabýval v rozsudku ze dne 12. 12. 2017, č. j. 7 Ads 343/2017-35, v němž uvedl: *Na opožděném podání žádosti nemůže nic změnit ani tvrzení stěžovatele, že vyčkával na vyjádření Policie ČR (stran toho, zda vůči němu bylo zahájeno trestní stíhání jako obviněnému z trestného činu podvodu v souvislosti s poskytováním příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením). Jak správně uvedl krajský soud, stěžovatel byl povinen podat žádost o příspěvek v zákonem stanovené lhůtě, přičemž její případné nedostatky mohl odstranit v součinnosti s úřadem práce (§ 45 odst. 2 správního řádu). Nutno dodat, že povinné náležitosti žádosti o příspěvek jsou uvedeny v § 78 odst. 5 zákona o zaměstnanosti, podle něhož součástí žádosti je: a) doložení celkového průměrného přepočteného počtu všech zaměstnanců, zaměstnanců, kteří jsou osobami se zdravotním postižením, a zaměstnanců, kteří jsou osobami s těžším zdravotním postižením, b) jmenný seznam zaměstnanců, kteří jsou osobami se zdravotním postižením, a zaměstnanců, kteří jsou osobami s těžším zdravotním postižením, s uvedením rodného čísla, data vzniku a skončení pracovního poměru, kódu zdravotní pojišťovny, vynaložených prostředků na mzdy nebo platy, včetně odvedeného pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na veřejné zdravotní pojištění, a c) doložení skutečnosti, že zaměstnanec, na kterého je příspěvek požadován, je osobou se zdravotním postižením. Z § 78 odst. 5 zákona o zaměstnanosti tedy nelze dovozovat povinnost stěžovatele předložit (v řízení o příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě) vyjádření Policie ČR stran jeho bezúhonnosti.*
41. V předcházejícím rozsudku poté Krajský soud v Českých Budějovicích v rozsudku ze dne 9. 10. 2017, č. j. 51 Ad 1/2017-50 citoval žalovaného, kterým bylo Ministerstvo práce a sociálních věcí – orgán nadřízený Úřadu práce ČR – Krajské pobočky pro hlavní město Prahu: „Jak uvádí žalovaný ve svém rozhodnutí na straně 4, „zákon o zaměstnanosti nevyžaduje pro účely přiznání příspěvku zkoumat, zda bylo vůči žadateli zahájeno trestní stíhání ve vztahu k žádosti o příspěvek.“ S uvedeným se krajský soud ztotožňuje.“ Ačkoli se nejednalo o tytéž skutkové okolnosti, Krajským soudem citovaný výrok Ministerstva práce a sociálních věcí nedává mnoho prostoru pro jiný výklad, než pro jazykový.
42. Byť se tyto rozsudky věnovaly zejména opožděnému podání žádosti z důvodu vyčkávání na předložení vyjádření Policie ČR o bezúhonnosti žadatele, zcela zjevně z obou těchto rozsudků vyplývá, že bezúhonnost není nezbytnou podmínkou pro přiznání příspěvku. Nadto lze těmito rozsudky podpořit závěr, že pokud trestní stíhání žadatele o příspěvek nemůže vést k nemožnosti meritorně posoudit žádost o poskytnutí příspěvku, pak *a maiori ad minus* k neposouzení nemůže vést ani trestní řízení, které je toliko doposud pouze ve fázi prověřování.

43. Žalovaný řízení přerušil právě z důvodu vyčkávání na vyřešení „předběžné otázky“ podle § 212 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, tedy pro podezření ze spáchání trestného činu dotačního podvodu. Z výše uvedeného však plyne, že pro účely posouzení splnění podmínek pro přiznání či nepřiznání příspěvku není třeba zkoumat, zda žadatel je trestně bezúhonný či zda proti němu bylo zahájeno trestní stíhání. Otázka bezúhonnosti žalobkyně, jež má být vyřešena v probíhajícím trestním řízení, není skutečností, bez které by správní orgán nemohl rozhodnout. Nejedná se tak o předběžnou otázku dle ust. § 57 odst. 1 správního řádu, neboť vydání rozhodnutí na vyřešení této otázky nezávisí. Nejednalo se tedy o přerušení řízení z důvodu uvedeného v ust. § 64 odst. 1 písm. c), jinými slovy nebyl tu zákonný důvod pro přerušování řízení.
44. Pro úplnost soud poznamenává, že s ohledem na charakter nesrovnalostí, pro které žalovaný podal trestní oznámení pro trestný čin dotačního podvodu, žalovanému nic nebránilo tyto nesrovnalosti odstranit v rámci řízení o žádosti, ať již výzvou žalovanému k odstranění nedostatků žádosti či vysvětlení těchto nesrovnalostí. Žalobkyni však ve správním řízení nebyl dán prostor ani k vyjádření se k těmto nedostatkům.
45. Na základě shora uvedeného dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná, a proto žalovanému uložil povinnost rozhodnout ve věci žádosti žalobkyně, o poskytnutí příspěvku na zaměstnávání osob se zdravotním postižením, podle § 81 odst. 2 s. ř. s, a to ve lhůtě šedesáti dnů, byť žalobkyně navrhla lhůtu kratší, a to z důvodu, že žalovaný před vydáním rozhodnutí musí celou žádost meritorně posoudit, k čemuž potřebuje určitý časový prostor.
46. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož má právo na náhradu nákladů ten účastník, který byl v řízení úspěšný. Náklady žalobkyně tvoří jednak soudní poplatek ve výši 2 000 Kč, dále pak tři úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tedy převzetí právního zastoupení, podání žaloby a účast na ústním jednání. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3 100 Kč ($3 \times 3\,100 = 9\,300$). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon ($3 \times 300 = 900$). DPH činí částku 2 142 Kč. Odměna advokáta tak činí 12 342 Kč, spolu se soudním poplatkem je tedy žalovaný povinen zaplatit žalobkyni celkem 14 342 Kč. Soud nepřiznal žalobkyni náhradu nákladů za 1 úkon právní služby a to repliku, když seznal, že v ní žalobkyně toliko zopakovala důvody již uvedené v žalobě a setrvala i po vyjádření žalovaného na žalobě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. ledna 2020

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu